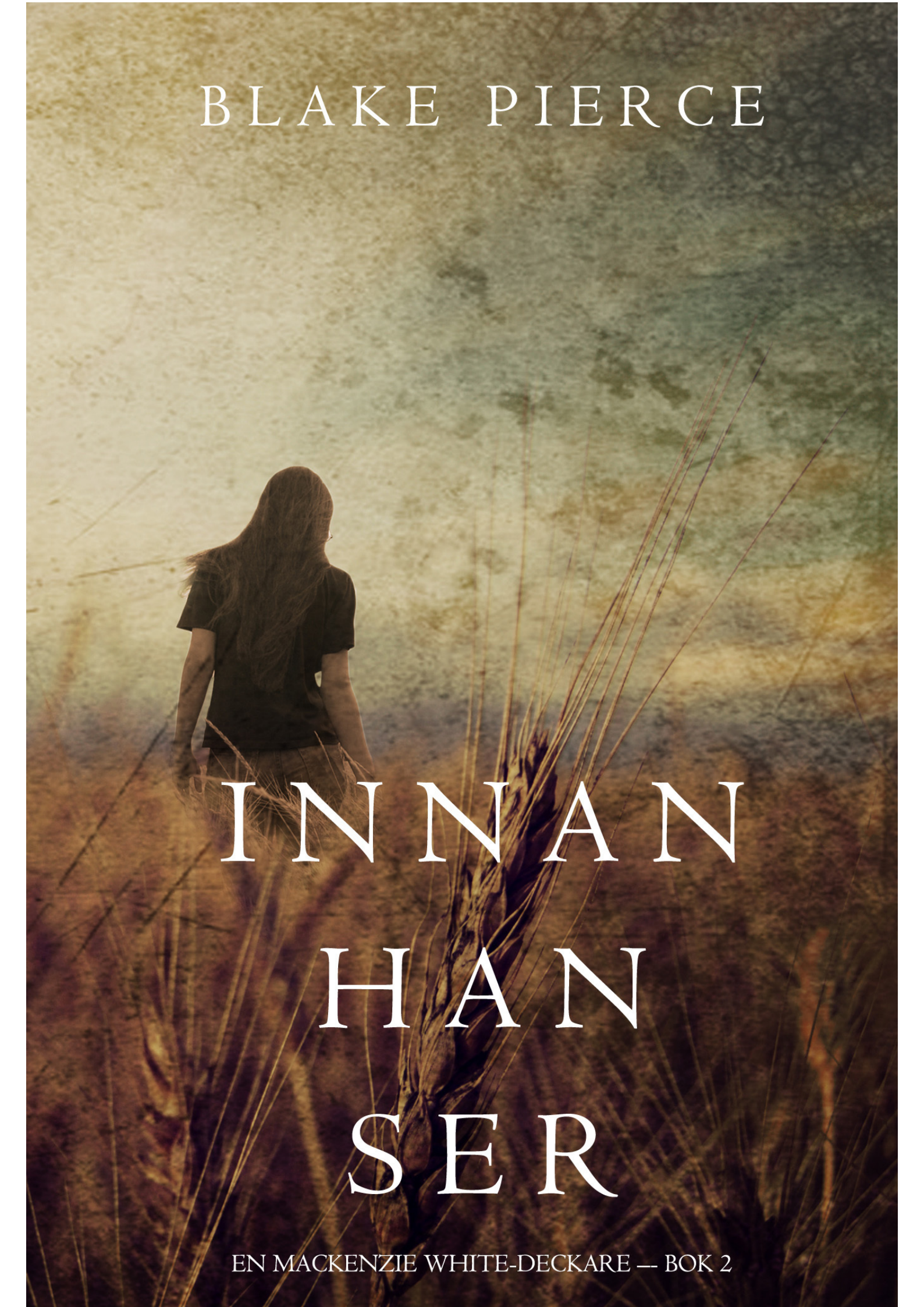

A person with long, dark hair, seen from behind, stands in a field of tall, golden-brown grass. The person is wearing a dark t-shirt and light-colored pants. The background is a soft, hazy landscape with a mix of green and yellow tones, suggesting a sunset or sunrise. The overall mood is contemplative and serene.

BLAKE PIERCE

INNAN
HAN
SER

EN MACKENZIE WHITE-DECKARE — BOK 2

Blake Pierce
Innan han ser

«Lukeman Literary Management Ltd»

Pierce B.

Innan han ser / B. Pierce — «Lukeman Literary Management Ltd»,

Från Blake Pierce, bästsäljande författare av BORTA (etta på Amazons bästsäljarlista med över 600 femstjärniga recensioner), kommer den andra boken i en ny pulshöjande deckarserie. I INNAN HAN SER (En Mackenzie White-deckare – Bok 2) kämpar Mackenzie White, FBI-agent under upplärning, med att göra intryck på FBI-akademien i Quantico. Hon försöker bevisa sig själv som kvinna och som nyrekryterad från Nebraska. Med förhoppningar om att kunna lämna sitt liv i mellanvästra USA bakom sig försöker hon nu visa att hon har vad som krävs för att bli FBI-agent. Hon håller låg profil och gör vad hon kan för att imponera på sina överordnade. Men allt ställs på ända när en död kvinnas kropp hittas på en soptipp. Mordet har chockerande likheter med Åkermördaren – brottsfallet som gjorde Mackenzie känd i Nebraska – och i den hektiska kampen mot klockan för att stoppa seriemördaren bestämmer sig FBI för att frångå reglerna och ge Mackenzie chansen att arbeta med fallet. Det är Mackenzies stora chans att imponera på FBI – men insatsen har aldrig varit högre än nu. Alla är inte nöjda över att se henne jobba med fallet och allt hon tar sig för verkar gå fel. Allt eftersom trycket ökar och mördaren slår till igen finner sig Mackenzie allt mer ensam i ett hav av erfarna agenter, och hon inser att hon tagit sig vatten över huvudet. Hela hennes framtid hos FBI står på spel. Trots att Mackenzie är tuff och har en vilja av stål och trots hennes briljanta förmåga att jaga ifatt mördare, så visar sig det här brottsfallet vara närmast en omöjlig gåta, någonting bortom hennes förmåga. Hon kanske inte ens hinner lösa det eftersom hennes liv håller på att falla isär omkring henne. INNAN HAN SER är en mörk psykologisk thriller med pulshöjande spänning, samt den andra boken i en fängslande ny bokserie – och en älskvärd ny karaktär – som kommer få dig att vända sida efter sida långt in på småtimmarna. Bok 3 i deckarserien om Mackenzie White kommer snart.

© Pierce B.
© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

PROLOG	8
KAPITEL ETT	11
KAPITEL TVÅ	17
KAPITEL TRE	21
KAPITEL FYRA	26
KAPITEL FEM	30
Конец ознакомительного фрагмента.	31

INNAN HAN SER

(EN MACKENZIE WHITE-DECKARE – BOK 2)

BLAKE PIERCE

ÖVERSÄTTNING AV PETTER MATTSSON

Blake Pierce

Blake Pierce är författaren bakom den bästsäljande rysarserien RILEY PAGE, som består av tretton böcker (det kommer fler). Blake Pierce har också skrivit rysarserien MACKENZIE WHITE, som består av nio böcker (det kommer fler); rysarserien AVERY BLACK, som består av sex böcker; rysarserien KERI LOCKE, som består av fem böcker; rysarserien MAKING OF RILEY PAIGE, som består av två böcker (det kommer fler); rysarserien KATE WISE, som består av två böcker (det kommer fler); och de två psykologiska spänningsromanerna om CHLOE FINE (det är fler på väg).

Blake är en filtig läsare och hon har älskat rysare och thrillers hela sitt liv. Hon blir glad när ni hör av er, så gå gärna in på www.blakepierceauthor.com för mer information och kontaktuppgifter.

Copyright © 2016 av Blake Pierce. Alla rättigheter förbehållna. Med undantag för vad som tillåts enligt US Copyright Act of 1976, får ingen del av denna publikation reproduceras, spridas eller överföras i någon form eller på något sätt, eller lagras i en databas eller ett hämtningssystem, utan att ha föregåtts av tillstånd från författaren. Denna e-bok är licensierad endast för personligt bruk. Denna e-bok får inte säljas vidare eller ges bort till andra människor. Om du vill dela denna bok med en annan person, vänligen köp en extra kopia för varje mottagare. Om du läser den här boken och inte köpte den, eller om den inte köptes för endast din användning, vänligen returnera den och köp din egen kopia. Tack för att du respekterar det hårda arbete som denna författare lagt ner på att färdigställa boken. Detta är ett skönlitterärt verk. Namn, karaktärer, företag, organisationer, platser, händelser och incidenter är antingen produkter av författarens fantasi eller används skönlitterärt. Alla likheter med faktiska personer, levande eller döda, är rent slumpmässiga. Jacket image Copyright lassedesignen, används under licens från Shutterstock.com.

BÖCKER AV BLAKE PIERCE

RILEY PAIGE-RYSARE

BORTA (Bok #1)

TAGEN (Bok #2)

ÅTRÅDD (Bok #3)

LOCKAD (Bok #4)

EN SERIE AV PSYKOLOGISKA SPÄNNINGSTHRILLERS OM JESSIE HUNT

DEN PERFEKTA HUSTRUN (Bok #1)

DET PERFEKTA KVARTERET (Bok #2)

CHLOE FINE PSYKOLOGISKA SPÄNNINGSROMANER

GRANNEN (Bok #1)

GRANNENS LÖGN (Bok #2)

ÅTERVÄNDNINGSGRÄND (Bok #3)

KATE WISE RYSARSERIE

OM HON VISSTE (Bok #1)

OM HON SÅG (Bok #2)

DECKARSERIEN OM MACKENZIE WHITE

INNAN HAN DÖDAR (Bok #1)

INNAN HAN SER (Bok #2)
INNEHÅLL

[PROLOG](#)

[KAPITEL ETT](#)

[KAPITEL TVÅ](#)

[KAPITEL TRE](#)

[KAPITEL FYRA](#)

[KAPITEL FEM](#)

[KAPITEL SEX](#)

[KAPITEL SJU](#)

[KAPITEL ÅTTA](#)

[KAPITEL NIO](#)

[KAPITEL TIO](#)

[KAPITEL ELVA](#)

[KAPITEL TOLV](#)

[KAPITEL TRETTON](#)

[KAPITEL FJORTON](#)

[KAPITEL FEMTON](#)

[KAPITEL SEXTON](#)

[KAPITEL SJUTTON](#)

[KAPITEL ARTON](#)

[KAPITEL NITTON](#)

[KAPITEL TJUGO](#)

[KAPITEL TJUGOETT](#)

[KAPITEL TJUGOTVÅ](#)

[KAPITEL TJUGOTRE](#)

[KAPITEL TJUGOFYRA](#)

[KAPITEL TJUGOFEM](#)

[KAPITEL TJUGOSEX](#)

[KAPITEL TJUGOSJU](#)

[KAPITEL TJUGOÅTTA](#)

[KAPITEL TJUGONIO](#)

[KAPITEL TRETTIO](#)

[KAPITEL TRETTIOETT](#)

[KAPITEL TRETTIOTVÅ](#)

[KAPITEL TRETTIOTRE](#)

[KAPITEL TRETTIOFYRA](#)

PROLOG

Susan Kellerman visste hur viktigt det var att klä sig propert. Hon representerade företaget och försökte hitta nya kunder, så hennes yttre spelade roll. Vad hon dock inte förstod var varför i hela fridens namn hon var tvungen att bära högklackade skor. Hon bar en snygg sommarklänning och ägde ett par lågskor som hade passat perfekt till den, men nej... företaget insisterade på att det skulle vara högklackat. Det såg tydligen sofistikerat ut.

Jag tvivlar på att det är de höga klackarna som leder till att lyckas sälja något, tänkte hon. Särskilt inte om den blivande köparen var en man. Enligt produktbladet var personen i huset som hon närmade sig en man. Därför kollade hon klänningens krage en extra gång. Hon visade lite klyfta men inte så att det blev vulgärt.

Det, tänkte hon, är sofistikerat. Hon klampade upp för trappstegen med sin stora och otympliga väska full av varuprover och ringde på dörrklockan. Medan hon väntade kastade hon en snabb blick mot framsidan av huset. Det var ett vanligt litet hus som låg i utkanten av ett medelklassområde. Gräset var nyklippt, men de små blomrabatterna vid den lilla trappan var i akut behov av skötsel.

Det var ett lugnt område, men inte ett där Susan själv hade velat bo. Små fyrkantiga enplanshus låg utspridda längs gatorna. De flesta, antog hon, ägdes av äldre par eller personer som hade svårt att få det att gå ihop ekonomiskt. Det här huset såg särskilt fragilt ut, som att det var en kraftig storm eller en finanskris från att bli bankens ägodel.

Hon räckte ut handen för ringa på dörrklockan men dörren öppnades innan hon hunnit trycka på knappen. Mannen som öppnade var medellång och av medelvikt. Hon gissade att han var i fyrtioårsåldern. Det var något feminint över honom, hon såg det på sättet han förde sig när han öppnade dörren och gav henne ett brett, skinande leende.

"God morgon", sa mannen.

"God morgon", sa hon.

Hon visste vad han hette men hade fått instruktioner om att aldrig nämna någon vid namn förrän kontakten var etablerad och samtalet flöt på. När man tilltalade någon vid namn direkt vid första mötet fick det personen att känna sig som en måltavla snarare än en kund – även vid förbokade besök.

Hon ville inte låta honom få tid att ställa frågor och på så sätt få kontroll över konversationen, så hon var snabb med att tillägga: "Jag undrar om du har en stund över för att prata lite med mig om din nuvarande kosthållning."

"Kosthållning?", frågade mannen med ett flin. "Jag har inte något direkt strikt kosthållning. Jag äter ungefär vad jag känner för."

"Åh, det måste vara härligt", sa Susan med sin käckaste röst och sitt mest charmerande leende. "Som du säkert vet så är det inte så många över trettio som kan säga att de håller vikten och har en hälsosam kropp."

För första gången tittade mannen på väskan i hennes vänsterhand. Han log igen och den här gången var det ett lojt leende – den typen av leende som någon visar när de vet att de blivit lurade.

"Så vad är det du säljer?"

Det var en sarkastisk kommentar, men dörren stängdes åtminstone inte i ansiktet på henne. Det såg hon som en liten delseger mot målet att få komma in. "Jo, jag är här som representant för Ett sundare liv-universitetet", sa hon. "Vi erbjuder vuxna över trettio möjligheten att med väldigt enkla och metodiska steg hålla sig i form utan att behöva besöka ett gym eller ändra sin livsstil särskilt mycket."

Mannen suckade och sträckte sig mot dörren. Han såg uttråkad ut och redo att skicka iväg henne.

"Och hur gör ni det då?"

"Genom en kombination av proteindrycker som görs med vårt alldeles egna proteinpulver och mer än femtio hälsosamma recept som ger din dagliga nutrition det uppsving som den behöver."

"Och det är allt?"

"Det är allt."

Mannen funderade på det hela en stund. Han studerade först Susan och sedan den stora väskan i hennes händer. Han tittade sedan på sitt armbandsur och ryckte på axlarna.

"Vet du vad?", sa han. "Jag måste sticka om tio minuter. Om du kan övertyga mig under den tiden så har du en kund. Jag är beredd att prova vad som helst om det innebär att jag slipper återvända till gymmet."

"Utmärkt", sa Susan och skämdes inombords över den fejkade entusiasmen i hennes röst.

Mannen steg åt sidan och gestikulerade åt henne att komma in i huset. "Varsågod och stig på", sa han.

Hon klev över tröskeln och kom in i ett litet vardagsrum. En uråldrig tv stod i mitten av ett slitet hemmabiosystem. Ett par dammiga gamla stolar stod i hörnen tillsammans med en fallfärdig soffa. Det stod keramikfigurer på små tygdukar överallt. Det såg snarare ut som om huset tillhörde en gammal tant än en fyrtioårig ungar.

Utan att hon visste varför så ringde varningsklockor i henne. Men hon försökte att motarbeta sina rädslor med logik. Antingen är han otrolig udda eller så är det här inte hans hus. Han kanske bor med sin mamma.

"Går det bra här?" frågade hon och pekade på soffbordet.

"Ja det går fint", sa mannen. Han log mot henne när han stängde dörren.

I samma ögonblick som dörren stängdes fick Susan en obehaglig känsla i magen. Det kändes som att rummet frös till is och att alla hennes sinnen reagerade på det. Något var fel. Det var en bisarr känsla. Hon tittade på keramikfiguren närmast henne – en liten pojke som drog en kärra – som om den skulle kunna ge henne något svar.

Hon öppnade sin väska och plockade ut några paket av Ett sundare liv-universitetets proteinpulver och den medföljande minihushållsmixern (till ett värde av 35 dollar men helt gratis för dig när du gör ditt första köp!) för att distrahera sig själv.

"Så", sa hon medan hon försökte hålla sig lugn och ignorera rysningarna som hon fortfarande kände i sin kropp. "Är du mest intresserad av viktnedgång, viktökning eller att behålla dina nuvarande vikt?"

"Jag vet inte riktigt", sa mannen där han stod lutat över soffbordet och tittade på varuproverna. "Vad skulle du säga?"

Susan hade svårt att prata. Hon var rädd utan någon särskild anledning.

Hon tittade mot dörren. Hennes hjärta bultade i bröstet. Hade han låst dörren när han stängde? Hon kunde inte avgöra det från där hon satt.

Sedan insåg hon att mannen fortfarande väntade på ett svar. Hon försökte fokusera igen och återvända till rollen som säljare.

"Tja, jag vet inte", sa hon.

Hon ville titta mot dörren igen. Plötsligt kändes det som att ögonen från varenda porslinsfigur i rummet stirrade på henne med lömska blickar, som rovdjur.

"Jag äter inte så onyttigt" sa mannen. "Men jag är svag för ostkaka. Skulle jag fortfarande kunna äta ostkaka i ert program?"

"Det är möjligt", sa hon. Hon sållade bland materialet och drog väskan närmare. Tio minuter, tänkte hon och kände sig mer obekvämt för varje sekund som passerade. Han sa att han hade tio minuter. Jag kan stå ut så länge.

Hon hittade en liten pamflett som visade vad mannen skulle kunna äta under dieten, och hon tittade upp för att räcka över den. Han tog den, och när han gjorde det vidrörde hans hand hennes för ett ögonblick.

Återigen skallrade varningsklockorna i hennes inre. Hon var tvungen att ge sig av. Hon hade aldrig tidigare känt så här efter att ha klivit i en potentiell kunds hus, men det här var så övermäktigt att hon inte kunde tänka på något annat.

"Jag är ledsen", sa hon och började plocka ihop sitt material igen. "Men jag kom just på att jag har ett möte om en timme på andra sidan stan, så jag måste gå."

"Jaha", sa han och tittade på pamfletten som hon just gett honom. "Okej, jag förstår. Visst. Hoppas att du hinner i tid."

"Tack", sa hon kort.

Han gav tillbaka pamfletten och hon greppade den med sin skakiga hand. Hon stoppade ner den i väskan och började gå mot ytterdörren.

Den var låst.

"Ursäkta mig", sa mannen.

Susan vände sig om med handen vilande på dörrhandtaget.

Hon såg knappt slaget komma. Allt hon såg var en förblindande vit näve som smällde rätt mot hennes mun. Hon kände direkt hur blodet forsade och kunde känna smaken av det på sin tunga. Hon trillade tillbaka in mot vardagsrummet och landade på soffan.

Hon öppnade munnen för att skrika men det kändes som att hela högersidan av hennes käke hade låst sig. När hon försökte resa sig upp var mannen där igen, den här gången tryckte han sitt knä i magen på henne. Luften for ur henne och hon kunde inte göra annat än att krypa ihop och kippa efter andan. I sin vimmelkantighet märkte hon att mannen lyfte upp henne och kastade henne över axeln som om hon var någon hjälplös stenålderskvinna som han släpade tillbaka till sin grotta.

Hon försökte göra motstånd men hade fortfarande svårt att få luft. Det kändes som om hon var paralyserad och drunknade. Hela hennes kropp kändes kraftlös och huvudet likaså. Hennes blod droppade över baksidan av mannens skjorta och det var det enda hon kunde se när han bar henne genom huset.

Efter ett tag insåg hon att han hade tagit henne till ett annat hus – ett hus som på något sätt var sammankopplat med huset de just varit i. Han släppte ner henne som om hon var en säck potatis, och hon slog i huvudet i linoleumgolvet. Lysande små prickar blixtrade framför hennes ögon av smärtan, samtidigt som hon äntligen lyckades ta små andetag igen. Hon rullade över på sidan, men när hon lyckades resa på sig var han där igen.

Hon såg suddigt men hon kunde se tillräckligt för att förstå att han hade öppnat någon slags liten dörr i sidan av en vägg – gömd bakom någon slags fejkpanel. Det var mörkt där inne, fullt med damm och någon slags pösig isolering som hängde som trasor. När hon insåg att de var på väg mot rummet dunkade hennes hjärta i bröstet som om det försökte tränga sig ut genom huden.

"Här är du säker", sa mannen medan han böjde sig och släpade in henne i krypgrunden.

Hon låg på de hårda golvbrädorna i mörkret. Hon kände doften av damm och blodet som fortfarande rann ur hennes brutna näsa. Mannen... hon visste vad han hette men hon kom inte på det. Blod, smärta och hur ont det gjorde att försöka andas var allt hon kunde tänka på.

Hon lyckades till slut att ta ett djupt andetag och ville använda det för att skrika. Men hon lät istället luften fylla hennes lungor och lugna kroppen. Under den korta stunden av lindring hörde hon hur dörren till krypgrunden stängdes någonstans bakom henne. Hon var övergiven i mörkret.

Det sista hon hörde innan hennes liv släcktes var hans skratt utanför dörren.

"Oroa dig inte", sa han. "Snart är allt det här över."

KAPITEL ETT

Det regnade stadigt, tillräckligt kraftigt för att Mackenzie White inte skulle kunna höra ljudet av sina egna fotsteg. Detta var bra, för det betydde att mannen hon jagade inte heller skulle kunna höra dem.

Men hon var fortfarande tvungen att närma sig med försiktighet. Inte nog med att det regnade, det var sent på kvällen också. Den misstänkte skulle lätt kunna använda mörkret till sin fördel precis som hon skulle kunna göra. Och den svaga, flyktiga gatubelysningen hjälpte inte heller till.

Hennes hår var dyblött och regnjackan var så dränkt att den klistrade sig vid hennes hud, när hon korsade den övergivna gatan i rask takt. Framför henne var hennes partner redan framme vid byggnaden som de riktat in sig på. Hon såg konturerna av honom där han smög i en hopkrupen ställning längs den gamla betongfasaden. När hon närmade sig honom, endast med månskenet och skenet från en ensam gatlampa ett kvarter bort som ljuskällor, greppade hon allt hårdare om sin Glock som hon hade fått från akademien.

Hon hade börjat gilla känslan av att ha en pistol i handen. Det var något mer än känslan av säkerhet, snarare någon slags relation. När hon höll en pistol och visste att hon skulle skjuta så kände hon en intim anknytning till den. Det hade hon aldrig känt när hon jobbade som ouppskattad kriminalinspektör i Nebraska; det var något som FBI-akademien hade mejslat fram ur henne.

Hon kom fram till byggnaden och anslöt vid sin partners sida. Här kom åtminstone inte regnet åt henne.

Hennes partner hette Harry Dougan. Han var tjugotvå, välbyggd och kaxig, men utan att vara skrytsam. Hon var lättad över att se att även han verkade lite nervös.

"Såg du något?" frågade Mackenzie.

"Nej. Men vardagsrummet är tomt. Så pass mycket kan man se genom rutan", sa han och pekade framför dem. Det fanns ett trasigt och snett fönster där.

"Hur många rum?" frågade hon.

"Tre som jag känner till i alla fall."

"Låt mig ta täten", sa hon. Hon var tydlig med att det inte var en fråga. Även här i Quantico behövde kvinnor agera självsäkert för att tas på allvar.

Han gestikulerade åt henne att fortsätta. Hon trängde sig förbi honom och skyndade sig till framsidan av byggnaden. Hon såg sig omkring och konstaterade att kusten var klar. Gatorna var spöklikt tomma och allt verkade dött.

Hon gjorde en snabb rörelse åt Harry att fortsätta framåt och han gjorde det utan att tveka. Han höll sin egen Glock stadigt med båda händerna och lågt mot marken, precis som de blivit instruerade att göra. De smög tillsammans mot byggnadens huvudingång. Det var ett övergivet ställe byggt av betongplattor – kanske ett gammalt packhus eller lager – och dörren indikerade åldern på stället. Det var också tydligt att den var öppen, en mörk spricka avslöjade lite av byggnadens insida.

Mackenzie tittade på Harry och räknade ner med fingrarna. Tre, två... ett!

Hon tryckte baksidan av låret mot betongväggen medan Harry hukade sig, tryckte upp dörren och tog sig in. Hon följde tätt efter honom, de synkade som en väloljad maskin. Men väl inne i byggnaden fanns det nästan inget ljus. Hon sträckte sig snabbt efter sin ficklampa som hängde i bältet. Precis när hon tänkte tända den hejdade hon sig. Ett sken från en ficklampa skulle röja dem på nolltid. Den misstänkte skulle se dem och hinna undan... igen.

Hon stoppade tillbaka ficklampan och tog åter täten. Hon smög framför Harry med sin Glock riktat mot dörren till höger framför dem. Allt eftersom hennes ögon anpassade sig till mörkret kunde hon urskilja fler detaljer i byggnaden. Det var mestadels tomt. Några fuktiga pappkartonger stod uppradade längs väggen en bit bort. En sågbock och ett flertal gamla kablar låg och skräpade längst bort i ett hörn. Förutom det så var rummet tomt.

Mackenzie gick mot dörren till höger. Det var egentligen bara en dörröppning, själva dörren var borta. Där inne gömdes det mesta i skuggorna. Förutom en trasig glasflaska och vad som såg ut att vara en massa råttspillning var rummet tomt.

Hon stannade och började vända sig om när hon insåg att Harry följde efter henne alldeles för nära. Hon steg nästan honom på fötterna när hon backade ut från rummet.

"Förlåt", viskade han i mörkret. "Jag trodde att det–"

Han avbröts av ljudet från ett vapen som sköt. Ljudet följdes av ett uff från Harrys mun och han föll mot marken.

Mackenzie tryckte sig mot väggen när ett andra skott kom. Skottet träffade väggen från andra sidan; hon kunde känna kraften från det mot hennes rygg.

Hon visste att om hon agerade snabbt skulle hon kunna ta ner förövaren direkt utan att behöva hamna i eldstrid från andra sidan väggen. Hon tittade på Harry, såg att han fortfarande rörde på sig och höll ihop hyfsat, och hon sträckte sig mot honom. Hon drog honom genom dörröppningen, bort från skottlinjen. När hon gjorde det kom ännu ett skott. Hon kände hur det ven genom luften runt hennes regnjacka och passerade precis över hennes axel.

När hon hade tagit Harry till säkerhet slösade hon ingen tid utan bestämde sig för att agera. Hon tog sin ficklampa, tände den och kastade den genom dörren. Den skramlade mot marken någon sekund senare och det vita skenet dansade vilt längs golvet och mot andra sidan väggen.

Mackenzie följde efter skramlet och stack ut genom dörröppningen. Hon hukade sig lågt, hennes händer drogs längs golvet när hon gjorde sig så liten och kompakt som möjligt. Hon rullade snabbt åt vänster och såg konturerna av gärningsmannen till höger, fortfarande med fokus på ficklampan.

Hon sträckte ut sitt högerben med en våldsam kraft och träffade gärningsmannen på baksidan av benet, precis under knät. Den misstänkte vinglade till och det var allt hon behövde. Hon studsade upp, virade sin högerarm runt hans nacke och drog ner honom hårt i marken. Med ett knä mitt i magen och en flink rörelse med sin vänsterarm så var gärningsmannen nere för räkning, fasthållen och snabbt avvärnad då hans gevär flög i golvet.

Från någonstans i den gamla byggnaden hördes en röst som ropade "stopp!"

Några klickljud hördes och flera vita glödlampor lyste plötsligt upp byggnaden.

Mackenzie reste sig upp och tittade ner på den misstänkte. Han log mot henne. Det var ett ansikte hon kände igen – ett hon hade sett i träningsmoduler flera gånger, vanligtvis gastade han order och instruktioner till agentrekryterna.

Hon räckte fram handen och han greppade den från där han låg på golvet. "Jävligt bra jobbat, White."

"Tack", sa hon.

Harry stapplade fram bakom henne och höll sig om magen. "Är vi verkligen säkra på att de bara laddar med bönsäckar i de där grejerna?" frågade han.

"Inte nog med det, dessa är på den lägre nivån", sa instruktören. "Nästa gång kommer vi använda oss av gummikulor."

"Underbart", grymtade Harry.

Ytterligare några personer dök upp i rummet då Hogan's Alley-träningen var på väg att avslutas. För Mackenzie var detta tredje träningssessionen av den här typen, en modell av en övergiven gata som användes flitigt av FBI för att träna agentrekryterna inför verkliga situationer.

Medan två instruktörer pratade med Harry om vad han hade gjort fel och hur han kunde ha undvikit att bli skjuten, gick en annan instruktör fram till Mackenzie. Han hette Simon Lee och var en äldre man som såg ut som att han förlorat i livets lotteri och reagerat på förlusten med våld.

"Fantastiskt bra jobbat, agent White", sa han. "Du rullade så jäkla snabbt att jag knappt såg vad som hände. Men... det var en smula vårdslöst. Om det hade funnits mer än en gärningsman där ute hade det kunnat sluta helt annorlunda."

"Ja, sir. Jag förstår."

Lee log mot henne. "Det vet jag att du gör", sa han. "Jag ska säga dig att så här halvvägs in i ditt träningsprogram så är jag redan lyrisk över dina framsteg. Du kommer bli en utmärkt agent. Bra jobbat."

"Tack, sir", sa hon.

Lee lämnade henne och fortsatte att prata med en annan instruktör. Medan de gjorde sig redo för att packa ihop och lämna byggnaden kom Harry fram till henne, han grinade fortfarande illa.

"Bra gjort", sa han. "Det gör inte lika ont när personen som går vinnande ur det hela är otroligt vacker."

Hon himlade med ögonen åt honom och hölstrade sin Glock. "Smicker är lönlöst", sa hon. "Smicker tar dig ingenstans, som de brukar säga."

"Jag vet", sa Harry. "Men skulle det åtminstone kunna leda till en drink?"

Hon flinade. "Om du betalar."

"Ja, jag betalar" sa han. "Jag vill ju inte riskera att du spöar mig."

De lämnade byggnaden och gick tillbaka ut i regnet. Nu när övningen var över kändes regnet mest skönt. Och när hon gick där bland alla instruktörer och konsulterande agenter som gled runt på området, tillät hon sig för en gångs skull att känna sig stolt över sig själv.

Elva veckor in hade hon klarat majoriteten av akademiträningen som var förlagd till klassrum. Hon var nästan framme... snart bara nio veckor från att klara kursen och potentiellt kunna bli fältagent i FBI.

Plötsligt undrade hon varför hon väntat så länge innan hon lämnade Nebraska. När Ellington hade rekommenderat henne för akademien hade det praktiskt taget varit hennes guldbiljett, knuffen hon behövde för att sätta sig själv på prov, för att frigöra sig från det som varit tryggt och säkert. Hon hade gjort sig av med jobbet, pojkvännen, lägenheten... och hon hade påbörjat ett nytt liv.

Hon tänkte på vidderna, majsfälten och den blå himlen hon lämnat bakom sig. Även fast det hade sin charm, hade det på sätt och vis varit ett fängelse för henne.

Det låg bakom henne nu.

Nu när hon var fri fanns det inget kvar som kunde hålla henne tillbaka.

*

Resten av dagen fortsatte med fysisk träning: armhävningar, löpning, situps, mer löpning och styrkelyft. Under de första dagarna i akademien hade hon hatat den typen av träning. Men hon hade vant sig både fysiskt och psykiskt, och nu var det nästan som att hon längtade efter att träna.

Allt utfördes med snabbhet och precision. Hon tog sig igenom femtio armhävningar så snabbt att hon inte ens märkte av hur det brände i överarmarna förrän hon var klar med dem och var på väg mot den lerfläckliga hinderbanan. Hon hade mer eller mindre bestämt sig för att när det kom till fysisk aktivitet så pressade hon sig inte tillräckligt hårt förrän hennes armar och ben skakade och hennes muskler kändes som köttslamsor.

Det fanns sextio rekryter i hennes enhet och hon var en av bara nio kvinnor. Detta störde henne inte, antagligen för att hennes tid i Nebraska hade gjort henne hårdhudad och likgiltig inför vilken könstillhörighet personerna hon jobbade med hade. Hon fokuserade helt enkelt på att göra sitt bästa, vilket dessvärre var en sällsynt inställning.

När instruktören avslutade träningen efter det sista varvet – ett trekilometers lerigt löpspår i skogen – upplöstes klassen och gick åt sina olika håll. Mackenzie satte sig dock på en av bänkarna vid sidan av spåret och stretchade. Hon hade inget annat att göra under resten av dagen och hon var fortfarande full av energi efter sitt framgångsrika agerande under Hogan's Alley-träningen, så hon bestämde sig för att ta en sista springtur.

Hon ville egentligen inte erkänna det, men hon hade blivit en sådan människa som gillade att springa. Även om hon inte skulle ställa upp i något maraton den närmsta tiden, så hade hon kommit att uppskatta träningsformen. Vid sidan av de obligatoriska momenten i hennes utbildning så tog sig tid

att springa på löpspåret vid campus som låg tio kilometer från FBI:s högkvarter och ungefär tretton kilometer från hennes lägenhet i Quantico.

Med rodnad i ansiktet och sportbehånen dränkt av svett avslutade hon dagen med ett sista varv kring hinderbanan, men lät bli backarna, stockarna och näten. När hon sprang upptäckte hon att två män tittade på henne – inte med någon drömmande längtan i blickarna, de verkade snarare imponerade, vilket bara sporrade henne ännu mer.

Fast i ärlighetens namn tänkte Mackenzie att ett par längtande blickar inte hade varit helt fel att få. Den här nya slanka kroppen som hon hade arbetat så hårt för att få förtjänade att bli uppskattad. Det kändes konstigt att känna sig så bekväm med sin egen kropp, men hon började uppskatta den. Hon visste att Harry Dougan gillade den också. Men än så länge hade han inte sagt något. Även om han skulle säga något visste Mackenzie inte vad hon i så fall skulle svara.

När hennes sista löptur (precis under tre kilometer) var avslutad tog hon en dusch i omklädningsrummet och plockade upp ett paket med kex från varuautomaten på väg ut. Nu hade hon resten av dagen till sitt förfogande; fyra timmar att göra vad hon ville tills det var dags att springa på löpbandet på gymmet – en rutin hon skaffat sig bara för att kunna ligga steget före alla andra.

Vad skulle hon då göra under resten av dagen? Hon skulle kanske kunna färdigställa upppackningen av sina saker. Det stod fortfarande sex flyttkartonger i hennes lägenhet som hon inte hade rört sedan hon kom hit. Det skulle vara det förnuftiga valet. Men hon undrade också vad Harry hade för sig under kvällen, om han ville ta den där drinken. Hade han menat ikväll eller någon annan kväll?

Och förutom det undrade hon vad agent Ellington hade för sig.

Hon och Ellington hade träffats ett fåtal gånger men det hade aldrig blivit några regelbundna träffar – förmodligen var det bäst så, tänkte Mackenzie. Hon hade inget emot att leva sitt liv utan att påminnas om den pinsamma händelsen mellan dem i Nebraska.

Hon gick mot bilen medan hon funderade på vad hon skulle göra med resten av dagen. När hon satte i nycklarna i bildörren såg hon ett bekant ansikte som joggade förbi. Löparen, en annan FBI-rekryt som hette Colby Stinson, mötte hennes blick och log. Hon joggade fram till Mackenzies bil med en energi som fick Mackenzie att tänka att Colby antagligen precis påbörjat sin löptur snarare än att hon höll på att avsluta den.

"Hallå där", sa Colby. "Halkade du efter klassen?"

"Nej. Jag stannade och tog ett extra varv."

"Det klart att du gjorde."

"Vad ska det betyda?" frågade Mackenzie. Hon och Colby kände varandra ganska bra, även om de kanske inte skulle kalla varandra vänner. Hon var aldrig säker på om Colby skojade eller om hon försökte få Mackenzie ur balans.

"Det betyder att du är superdriven och något av en överpresterare", sa Colby.

"Skyldig."

"Så vad gör du?" frågade Colby. Hon pekade på paketet med kex i Mackenzies hand. "Är det där lunchen?"

"Det är det", sa hon. "Deppigt va?"

"Ja, lite. Kan vi inte kaka något? Pizza låter sjukt bra i mina öron."

Pizza lät bra för Mackenzie också, men hon kände verkligen inte för att genomlida kallprat, särskilt inte med en kvinna som hade en tendens att komma in på konversationer som handlade om skvaller. Samtidigt visste hon att hon behövde mer i sitt liv än träning, extraträning och att gömma sig i lägenheten.

"Jo, det kan vi göra", sa Mackenzie.

Det var en mindre triumf – att kliva ut ur bekvämligheten och försöka skapa vänskapsband i den nya staden, i det nya kapitlet av hennes liv. Med varje steg vändes ett nytt blad och hon var uppriktigt ivrig att börja skriva.

*

Donnie's pizzeria var bara halvfull när Mackenzie och Colby kom dit på eftermiddagen, lunchgästerna började försvinna. De tog plats vid ett bord längst bak och beställde en pizza. Mackenzie tillät sig själv att koppla av, vila de mörbultade benen och armarna, men hon fick inte njuta av det särskilt länge.

Colby böjde sig framåt och suckade. "Så kan vi nämna elefanten i rummet?"

"Finns det en elefant?" frågade Mackenzie.

"Det finns det", sa Colby. "Men den är för det mesta klädd i svart och smälter in större delen av tiden."

"Okej", sa Mackenzie. "Förklara den här elefanten för mig. Och berätta varför du väntar ända tills nu med att nämna den."

"En sak jag aldrig berättat för dig är att första dagen som du kom till akademien så visste jag vem du var. Typ alla visste det. Det viskades en hel del. Och det är därför jag har väntat med att berätta för dig. Nu när vi närmar oss slutet så vet jag inte hur det här kommer att påverka saker och ting."

"Vadå för viskande?" frågade Mackenzie, ganska säker på att hon redan visste var det hela var på väg.

"Tja, huvudsakligen handlar det om Åkermördaren och den ödmjuka lilla damen som tog fast honom. En liten dam som var så bra på att vara kriminalinspektör i Nebraska att FBI kallade på henne."

"Det är en ganska förhålligad version av vad som hände, men visst... jag känner igen den elefanten. Men du sa huvudsakligen. Vad mer viskades det om?"

Colby såg plötsligt obekvämt ut. Hon strök nervöst sitt bruna hår bakom öronen. "Tja, det går rykten. Jag hörde att en agent hade något att göra med att få hit dig. Och... tja, vi är en mansdominerad miljö. Du förstår ju att rykten uppstår."

Mackenzie himlade med ögonen och kände sig generad. Hon hade aldrig stannat upp och funderat på vilken typ av rykten som hade surrat om henne och Ellington, agenten som onekligen hade haft ett finger med i spelet när hon fick sin chans hos FBI.

"Förlåt", sa Colby. "Borde jag inte sagt någonting?"

Mackenzie ryckte på axlarna. "Det är okej. Jag antar att vi alla har bagage."

Colby kände uppenbarligen att hon sagt för mycket. Hon stirrade ner i bordet och sörplade nervöst ur sin läsk. "Förlåt", sa hon tyst. "Jag tänkte bara att du skulle få veta. Du är den första riktiga vännen jag har fått här och jag ville vara så rättfram som möjligt."

"Dito", sa Mackenzie.

"Är allt okej mellan oss?" frågade Colby.

"Ja. Vad säger du om att kasta fram ett annat ämne vi kan snacka om istället?"

"Åh, inga problem", sa Colby. "Berätta för mig om dig och Harry."

"Harry Dougan?" frågade Mackenzie.

"Ja. Den blivande agenten som verkar klä av dig med blicken varje gång ni är i samma rum."

"Inget att berätta", sa Mackenzie.

Colby log och himlade med ögonen. "Säger du det så."

"Nej, på riktigt. Han är inte min typ."

"Du kanske inte är hans typ", påpekade Colby. "Han kanske bara vill se dig naken. Jag undrar... vad är du för typ? Djup och psykologisk, kan jag slå vad om."

"Vad får dig att säga det?" frågade Mackenzie.

"På grund av dina intressen och dina tendenser att vara bäst i kurser som handlar om gärningsmannaprofilering och scenarier."

"Jag tror att det är ett vanligt missförstånd om någon som är intresserad av gärningsmannaprofilering", sa Mackenzie. "Om du behöver bevis för det kan jag visa dig minst tre åldrade män i Nebraskas poliskår."

Konversationen reducerades till det triviala efter det – deras lektioner, deras instruktörer och så vidare. Men inombords kokade Mackenzie hela tiden. Ryktena som Colby hade nämnt var själva anledningen till att hon hade beslutat sig för att flyga under radarn. Hon hade inte gjort några ansträngningar för att skaffa vänner – ett beslut som borde lett till att hon fått tillräckligt med tid för att komma tillrätta i lägenheten.

Och bakom allting fanns Ellington... mannen som hade kommit till Nebraska och skakat om hennes värld. Det lät klichéartat men det var mer eller mindre vad som hade hänt. Och faktumet att hon fortfarande inte kunde sluta tänka på honom gjorde henne lätt illamående.

Till och med när hon och Colby småpratade efter lunchen undrade Mackenzie vad Ellington gjorde. Hon undrade också vad hon skulle ha gjort just nu om han inte kommit invalsande i Nebraska när hon försökte lösa fallet med Åkermördaren. Det var inte en vacker tanke: hon skulle antagligen fortfarande köra längs de där plågsamma raka vägarna, inramade av antingen himmel, åkrar eller majs. Och hon skulle troligtvis vara hopparad med någon manschauvinistisk skitstövel som inte var något annat än en yngre och mer envis version av Porter, hennes gamla kollega.

Hon saknade inte Nebraska. Hon saknade inte jobbrutinerna som hon hade haft där, och hon saknade definitivt inte mentaliteten. Vad hon faktiskt saknade var vetskapen om att hon passade in. Och att hon dessutom var bland toppskiktet i sitt polisdistrikt. Här i Quantico var det inte så. Här var hon utsatt för massiv konkurrens och hon behövde armbåga sig fram för att hålla sig på topp.

Lyckligtvis var hon mer än redo att anta utmaningen och hon var glad över att lämna Åkermördaren och livet innan han arresterades bakom sig.

Om hon nu bara kunde bli av med mardrömmarna också.

KAPITEL TVÅ

Nästföljande morgon började i ottan med vapenträning, något som Mackenzie funnit att hon var ganska skicklig på. Hon hade alltid varit en duktig skytt, men med rätt instruktioner och en klass bestående av tjugotvå andra hoppfulla personer som tävlade mot henne, så hade hon blivit ruskigt bra. Hon föredrog fortfarande Sig Sauer-pistolen som hon hade använt sig av i Nebraska, och hade till sin glädje funnit att FBI:s standardvapen var den snarlika Glock-pistolen.

Hon studerade måltavlan längst bort på skjutbanan. En lång pappskiva hängde från det mekaniska stället arton meter bort. Hon siktade, sköt snabbt tre gånger i följd, och lade sedan ner pistolen. Det vibrerade i händerna efter att skotten avfyrats, en sensation som hon hade börjat tycka om.

När det gröna ljuset längst bort på skjutbanan lyste för att indikera att det var fritt fram att skjuta, tryckte hon på en knapp på den lilla panelen framför sig och fick fram måltavlan. Det var en pappfigur som representerade en man, från höften och upp. Två skott hade träffat högt i bröstet och ett skott hade snuddat vid den vänstra axeln. Skotten var okej (inte perfekta) och även om hon var missnöjd över hur skotten hade träffat så visste hon att hon hade utvecklats mycket sedan den första skytteträningen.

Elva veckor. Hon hade varit här i elva veckor och var fortfarande under upplärning. Hon var upprörd över skotten som träffat högt i bröstet för de kunde vara dödliga. Hon hade blivit instruerad att bara skjuta för att avvärja den misstänkte och bara skjuta mot huvudet och bröstet i de mesta extrema fallen.

Hennes instinkt hade förbättrats. Hon log mot måltavlan och tittade sedan på den lilla kontrollådan framför henne där det fanns en liten ammunitionslåda. Hon laddade om sin Glock och tryckte sedan på knappen för att skicka fram en ny måltavla. Hon lät den här backa tjugotre meter bort.

Hon väntade på att den röda lampan på kontrollpanelen skulle skifta till grönt och vände sedan ryggen åt den. Hon tog ett djupt andetag, vände sig om och sköt tre skott till.

En rad av skotthål radade prydligt upp sig precis nedanför pappfigurens axel.

Mycket bättre, tänkte Mackenzie.

Hon plockade nöjt av sig ögon- och öronskydden. Hon städade upp lite vid stationen där hon tränat och tryckte på en annan knapp på kontrollpanelen så att måltavlan åkte framåt på skjutbanans motoriserade räls. Hon tog ner måltavlan, vek ihop den och stoppade ner den i den lilla axelväska som hon bar med sig nästan jämt.

Hon hade kommit till skjutbanan på sin fritid för att slipa på delar av sitt skytte som hon kände var sämre än andra i klassen. Hon var en av de äldsta där och rykten hade redan börjat cirkulera om att hon hade blivit rekryterad från ett litet miserabelt polisdistrikt i Nebraska precis efter att hon löst fallet med Åkermördaren. Vad beträffade skytte var hon en medelmåtta i klassen, men hon var fast besluten att vara bland de främsta innan utbildningen på akademien var över.

Hon hade mycket kvar att bevisa. Och det var okej för henne.

*

Efter skjutbanan gick Mackenzie direkt till den sista teoretiska kursen under utbildningen, en psykologikurs som leddes av Samuel McClarren. Han var en sextiosexårig före detta agent och författare, som skrivit sex bästsäljande böcker om psykologin bakom några av de värsta seriemördarna under de senaste hundra åren. Mackenzie hade läst allt som han hade publicerat och kunde lyssna på hans föreläsningar i timmar. Det var utan tvekan hennes favoritkurs och även fast hennes handledare tyckt att kursen inte var nödvändig för Mackenzie med tanke på hennes tidigare arbetslivserfarenhet, så hade hon med glädje tagit den ändå.

Som vanligt var hon bland de första på plats, och hon satte sig längst fram i föreläsningssalen. Hon plockade upp anteckningsboken och pennan medan några andra fällde upp sin MacBook-datorer.

Under tiden som hon väntade kom Samuel McClarren in och gick fram till sitt podium. Bakom Mackenzie väntade resten av den fyrtio personer stora klassen med spänning; alla verkade totalt uppslukade av honom när han pratade.

"Igår satte vi ju ihop den psykologiska konstruktionen som vi tror bidrog till hur Ed Gein agerade, till förtret för er med svagare nerver", sa McClarren. "Och idag blir det inte mycket bättre, då vi dyker djupt i det ofta underskattade, men otroligt vrickade psyket hos John Wayne Gacy. Tjugosex identifierade offer, mördade antingen genom strypning eller kvävda av en kompressor. Från kryppgrunden under sitt hus till Des Plaines-floden spred han ut sina offer på olika platser efter att de mördats. Och sedan har vi förstås det som de flesta tänker på när de hör hans namn, nämligen clownsminkningen. Psykologin bakom Gacy är tillräckligt komplicerad för att sysselsätta en hel psykiatriklinik."

Och så fortsatte lektionen, McClarren föreläste medan studenterna antecknade frenetiskt. Som vanligt gick en timme och femton minuter alldeles för snabbt och Mackenzie hade velat höra mer. Vid några tillfällen hade McClarrens föreläsningar väckt minnen från jakten på Åkermördaren, särskilt från när hon gjort återbesök på mordplatserna i ett försök att förstå mördarens psyke. Hon hade alltid vetat att det var hennes grej men hade försökt att hålla tyst om det. Det skrämde henne ibland och kändes ganska makabert, så hon höll det inom sig.

När lektionen var slut packade Mackenzie ihop sina saker och gick mot dörren. Hon bearbetade fortfarande informationen från föreläsningen när hon gick ner för korridoren, så hon lade först inte märke till mannen som stod i dörröppningen längst bort. Faktum är att hon inte märkte av honom alls förrän han ropade hennes namn.

"Mackenzie! Vänta."

Hon stannade när hon hörde sitt namn, vände sig och såg ett bekant ansikte bland den lilla folksamlingen.

Agent Ellington följde efter henne. Att se honom var så överraskande att hon för en stund bara stod där utan att röra sig medan hon funderade på vad han gjorde där. Han gav henne ett snällt leende där hon stod förstenad och han närmade sig henne snabbt. Han hade med sig en annan man också, som följde tätt bakom.

"Agent Ellington", sa Mackenzie. "Hur är läget?"

"Det är bra", sa han. "Hur är det med dig?"

"Rätt bra. Vad gör du här? Tar du en kurs för att fräscha upp kunskaperna?", frågade hon i ett försök att lätta upp stämningen.

"Nej, inte direkt", sa Ellington. Han log mot henne igen och det påminde henne återigen om varför hon tagit risken att göra sig själv till åtlöje för tre månader sedan. Han gestikulerade till mannen bredvid och sa: "Mackenzie White, det här är specialagent Bryers."

Bryers tog ett steg framåt och räckte fram handen. Mackenzie greppade handen och studerade honom för en kort stund. Han såg ut att vara i femtioårsåldern. Han hade en nästan helt grå mustasch och vänliga blå ögon. Hon tänkte att han högst troligen var mild i sitt sätt att vara och en typisk gentleman från södern som hon hört så mycket om sedan hon flyttade till Virginia.

"Trevligt att träffa dig", sa Bryers medan de skakade hand.

Efter att de presenterat sig för varandra var Ellington som vanligt snabb med att gå rakt på sak. "Är du upptagen just nu?" frågade han Mackenzie.

"Inte just nu", svarade hon.

"Okej, om du har en minut över så skulle agent Bryers och jag vilja prata med dig om en sak."

Mackenzie såg tvekan i Bryers ansikte när Ellington sa detta. Vid närmare eftertanke såg faktiskt Bryers ganska obekvämt ut. Det var kanske därför han verkade vara så timid.

"Visst", sa hon.

"Kom då", sa Ellington och gestikulerade mot det lilla studierummet längre bak i byggnaden. "Jag köper en kaffe till dig."

Mackenzie mindes den senaste gången då Ellington visat ett sådant intresse för henne; det hade fått henne hit, att vara en hårsman från drömmen om att bli FBI-agent och leva i topparna och dalarna som det innebar. Så det var bara logiskt att följa honom nu. Hon följde efter dem, och när de gick sneglade hon på agent Bryers och undrade varför han såg så obekvämt ut.

*

"Så du är rätt nära nu, eller hur?" frågade Ellington när de tre satt sig med var sin kopp kaffe som Ellington köpt från den lilla cafeterian.

"Åtta veckor kvar", sa hon.

"Kontraterroism, femton timmar simulering och typ tolv timmar på skjutbanan kvar då, va?" frågade Ellington.

"Och hur vet du detta?" frågade Mackenzie bekymrat.

Ellington ryckte på axlarna och flinade. "Jag har gjort det till min hobby att hålla koll på dig sedan du kom hit. Jag rekommenderade dig, så det står mycket på spel för mig också. Du har imponerat på mer eller mindre alla som betyder något. Allt som återstår nu är praktiskt taget bara formaliteter. Om du inte snubblar på målsnöret de här sista åtta veckorna så skulle jag säga att du så gott som är inne."

Han tog ett djupt andetag och det verkade som att han stålsatte sig själv.

"Vilket för oss till varför jag ville prata med dig. Agent Bryers här befinner sig i något av ett dilemma och kan behöva din hjälp. Men han får förklara det för dig själv."

Bryers såg fortfarande osäker ut över situationen. Det märktes till och med när han satte ner sin kaffemugg och tog flera sekunder på sig innan han började prata.

"Tja, som agent Ellington säger, så har du verkligen imponerat på alla personer som betyder något. Bara under de två senaste dagarna har ditt namn nämnts tre gånger."

"I vilket sammanhang?" frågade hon lite nervöst.

"Jag är inkopplad på ett fall just nu som har fått min kollega sedan tretton år att vända ryggen åt FBI", förklarade Bryers. "Han är nära pensionsåldern i vilket fall som helst, så det är inte så förvånande. Jag älskar gubben som en bror, men han har fått nog. Han har sett tillräckligt under sina tjugoåttio år som agent och ville inte ha ännu en mardröm nu när han ska pensionera sig. Så det lämnar naturligtvis en lucka där någon måste komma in i hans ställe. Det skulle inte vara ett permanent partnerskap – bara tills fallet är löst."

Mackenzie kände hur det började pirra i kroppen och hon visste att hon skulle behöva lägga band på sig själv så att hennes behov av att försöka imponera på de överordnade inte tog överhanden. "Och det är därför mitt namn har kommit på tal?" frågade hon.

"Det stämmer", sa Bryers.

"Men det måste finnas flera agenter med erfarenhet som skulle kunna fylla skorna bättre än mig?"

"Det finns antagligen mer lämpliga agenter" sa Ellington. "Men så vitt vi kan se så liknar det här fallet Åkermördaren på ett flertal olika sätt. Det faktumet, plus att ditt namn nämns allt oftare har fått flera högt uppsatta medarbetare att anse att du passar perfekt."

"Men jag är inte agent ännu", påpekade Mackenzie. "Jag menar, kan det här fallet verkligen vänta i åtta veckor?"

"Vi tänkte inte vänta", sa Ellington. "Och, med risk för att låta pompös, så är det här inte ett erbjudande som FBI skulle komma med till vem som helst. En chans som den här, tja, jag är säker på att varenda en i din klass hade kunnat döda för att få den. Det är otroligt oortodoxt och ett antal betydelsefulla personer låter detta ske under bordet."

"Det verkar bara... oetiskt", sa Mackenzie.

"Det är det", sa Ellington. "Det är tekniskt sett olagligt på ett flertal olika sätt. Men vi kan inte förbise likheterna mellan det här fallet och det du löste i Nebraska. Så vi låter antingen det här flyga

under radarn nu eller så får vi vänta tre eller fyra dagar och hoppas att agent Bryers paras ihop med någon annan. Och tiden går."

Självklart ville hon ta chansen, men det kändes som att det gick så fort. Det kändes förhastat.

"Får jag tänka på det en stund?" frågade hon.

"Nej", sa Ellington. "Faktum är att efter det här mötet så kommer jag att ordna så att brottsakterna levereras till din lägenhet. Jag ger dig några timmar för att gå igenom dem och sedan kontaktar jag dig vid slutet av dagen för ett svar. Men Mackenzie... jag rekommenderar verkligen dig att tacka ja till det här."

Hon visste att hon skulle göra det, men ville inte verka för angelägen eller för självsäker. Dessutom var hon ganska nervös nu. Det här var stort. Och att en erfaren agent som Bryers ville ha hennes hjälp... ja, det var helt enkelt makalöst.

"Här är kontentan av det hela", sa Bryers. Han lutade sig framåt vid bordet och sänkte rösten. "Än så länge har vi två kroppar som har hittats på samma soptipp. Båda har varit unga kvinnor – en var tjugotvå, den andra nitton. De hittades nakna och med skador överallt. På den senaste kroppen syns spår av sexuella övergrepp men inga kroppsvätskor. Kropparna hittades med ungefär två och en halv månads mellanrum, men faktumet att de hittas på samma soptipp med samma typ av skador..."

"Ingen slump", sa Mackenzie fundersamt.

"Nej, antagligen inte", sa Bryers. "Så berätta för mig... låt oss säga att det här var ditt fall. Det har precis kommit till din kännedom. Vad är det första du gör?"

Det tog henne mindre än tre sekunder att komma på ett svar. När hon svarade kände hon att hon liksom gled in i en annan zon – där hon visste att hon hade rätt. Plötsligt kände hon inte någon som helst tvekan över att hon skulle tacka ja till erbjudandet.

"Jag skulle börja på soptippen", sa hon. "Jag hade velat se platsen med egna ögon. Sedan hade jag velat prata med familjemedlemmar. Var någon av kvinnorna gifta?"

"Tjugotvååringen", sa Ellington. "Hon hade varit gift i sexton månader."

"I så fall, ja", sa Mackenzie. "Då hade jag börjat med soptippen och sedan pratat med maken."

Ellington och Bryers gav varandra en gillande blick. Ellington nickade och trummade med händerna på bordet. "Är du med?" frågade han.

"Jag är med", sa hon, och började få svårt att hålla inne med hur exalterad hon var.

"Bra", sa Bryers. Han tog fram ett par nycklar ur fickan och skickade dem över bordet. "Låt oss inte slösa mer tid. Kom igen."

KAPITEL TRE

Klockan var 13:45 när de kom till soptippen. Den trettiogradiga värmen förvärrade stanken, och flugorna surrade så högt att det lät som någon slags bisarr musik. Mackenzie hade kört medan Bryers suttit i passagerarsätet och uppdaterat henne om brottsfallets detaljer.

När de klivit ur bilen och närmat sig soptippen hade Mackenzie känt att hon visste allt om Bryers. Han var, för det mesta, en man som gjorde saker och ting enligt reglerna. Han skulle aldrig säga det högt, men han var jättenervös över att ha henne vid sin sida, även om de högt uppsatta medarbetarna godkände det hela. Det var tydligt på hans kroppsspråk och han flyktiga blick.

Mackenzie gick långsamt medan Bryers gick fram till de stora gröna sopcontainrarna. Han gick mot dem som om han jobbade där. Hon fick påminna sig själv om att han varit på platsen tidigare. Han visste vad som väntade, och det fick henne att känna sig väldigt mycket som en nybörjare – vilket hon ju faktiskt också var.

Hon tog en stund på sig att studera platsen. Det var egentligen första gången hon tog sig tid att verkligen studera en soptipp. Platsen där hon och Bryers stod – den delen av soptippen som tillät fordon – var egentligen inget annat än en stor skräphög. Sex stora metallcontainrar stod uppradade i en grop på platsen. Bakom dem kunde hon se platsen nedanför där lastbilarna kom för att dumpa avfallet. För att gropen som containrarna stod i skulle kunna existera hade asfaltsvägen vid ingången lagts som en kulle; toppen av kullen var den plats där hon och Bryers för tillfället stod, och vägen genom soptippen fortsatte längre bort, svängde av och spottade ur sig bilar bakom containrarna på en väg som ledde tillbaka ut på motorvägen.

Mackenzie granskade platsen. Där hon stod var det bara packad jord som ledde till grus och sedan till asfalt på andra sidan av containrarna. Hon stod på jordplätten och tittade ner på däckspåren som överlappade varandra i marken. Oräknliga spår slingrade sig och löpte genom varandra, vilket fick Mackenzie att tänka att det skulle vara mycket svårt att identifiera ett tillförlitligt spår. Det hade varit torrt och varmt på sistone; det senaste regnet hade varit för en vecka sedan och då hade det bara duggat. Torr jord skulle göra det här betydligt svårare.

Eftersom det skulle vara i stort sett omöjligt att hitta ett passande spår i röran fortsatte hon till Bryers som stod vid en av containrarna.

"Kroppen hittades i den här", sa Bryers. "Rättsmedicin har redan tagit blodprover och avtryck. Brottsoffrets namn var Susan Kellerman, tjugotvå år gammal, bodde i Georgetown."

Mackenzie nickade, men sa ingenting. Hon prioriterade annorlunda nu när arbetade med FBI och kände sig bekväm med att hoppa över några steg. Det fanns ingen mening för henne att leta efter det självklara. De som varit här innan henne – troligtvis inklusive Bryers – hade redan gjort det grundläggande jobbet. Därför försökte Mackenzie fokusera på det obskyra... på de saker som kunde ha förbisetts.

Efter ungefär en minut av att ha undersökt platsen omkring henne, tänkte Mackenzie att hon hade all information som hon behövde. Och det var än så länge inte mycket.

"Så berätta för mig", sa Bryers. "Om du var tvungen att gissa, vad betyder det att mördaren lämnar sina offer här?"

"Jag tror inte att det handlar om bekvämlighet", sa Mackenzie. "Jag tror att han försöker att spela säkert. Han dumpar kropparna här för att han vill bli av med dem. Jag skulle också gissa att han bor i närheten... inte längre bort än mellan tre till fem mil. Jag tror inte att han skulle köra på villovägar bara för att dumpa en kropp... speciellt inte på natten."

"Varför på natten?" frågade Bryers.

Mackenzie visste att han försökte testa henne, men det gjorde henne ingenting. Med tanke på den otroliga chans det här innebar för henne hade hon kommit att förvänta sig att grillas.

"För att det mer eller mindre är nödvändigt att komma på natten för att dumpa en kropp. Att göra det under dagtid när det är personal här vore dumt."

"Så du tror att han är smart?"

"Inte nödvändigtvis. Han är aktsam och försiktig. Och det är inte det samma som att vara smart."

"Jag såg att du letade efter spår", sa han. "Vi har provat tidigare och hittade ingenting. Det finns helt enkelt för många av dem."

"Ja, det blir svårt att hitta något", sa hon. "Förstås, som jag sa, så skulle jag anta att kroppen dumpades efter stängning. Är det ett antagande som du också går efter?"

"Det är det."

"Så då skulle det inte kunna lämnas några spår här", påpekade Mackenzie.

Han log mot henne. "Det stämmer", sa han. "Inte däckspår i alla fall. Men fotavtryck skulle kunna lämnas. Inte för att det spelar någon roll. Det finns för många såna här också."

Mackenzie nickade. Hon kände sig dum för att hon missat ett så uppenbart faktum. Men tanken ledde henne omedelbart vidare på nästa idé.

"Tja, det är inte precis som att han bar kroppen över axlarna", sa Mackenzie. "Hans däckspår måste finnas någonstans. Inte här, men kanske utanför grinden. Vi skulle kunna jämföra och kontrastera mellan spår vi hittar utanför grinden och spår i den här jorden. Vi skulle till och med kunna titta precis runt toppen av staketet efter tecken på skada från där han nästan med säkerhet måste ha slängt över kroppen."

"Bra tänkt", sa Bryers. Han var uppenbart fascinerad. "Det är en detalj som killarna från det rättsmedicinska labbet också uppmärksammade, men som jag förbisåg. Men ja, du har rätt. Han måste ha stannat sin bil utanför grinden. Så tanken är att om vi hittar spår som går mot grinden, stannar och sedan vänder om, så kan det vara vår gärningsman."

"Kan vara", sa Mackenzie.

"Så du är inne på rätt spår, men det är ingen ny information. Vad har du mer?"

Han var inte oförskämd eller avvisande, det kunde hon avgöra bara på hans tonfall. Han försökte mana på henne och motivera henne att fortsätta.

"Vet vi hur många fordon som kör igenom här en vanlig dag?"

"Ungefär elvahundra eller så", sa Bryers. "Men, om vi kan få de där spåravtrycken som går mot grinden och sedan bara stannar..."

"Det kan vara en början."

"Det är något att hoppas på", sa Bryers. "Vi har ett gäng som har jobbat med det sedan igår eftermiddag och vi har fortfarande inte hittat någonting."

"Jag kan kolla på det om du vill", sa Mackenzie.

"Varsågod", sa Bryers. "Men du jobbar med FBI nu, fröken White. Ta inte på dig för mycket arbetsuppgifter som redan utförs av andra avdelningar som kan göra det bättre än vad du kan."

Mackenzie tittade tillbaka mot containern och försökte uttyda något ur allt bråte som låg slängt i den. En ung kvinna hade legat där nyligen, naken och slagen. Hon hade kastats på samma ställe där folk slängde sin skit, sådant de inte längre ville ha. Mördaren kanske tyckte att kvinnorna han dödade inte var mer värda än vanliga hushållssopor.

Hon önskade nästan att hon varit här när Bryers och hans snart pensionerade kollega hade kommit hit första gången. Då kanske hon hade haft mer att gå efter. Då kanske hon hade kunnat hjälpa Bryers att komma närmare en misstänkt gärningsman. Men nu hade hon åtminstone visat sin skicklighet genom sina tankar om däckspåren.

Hon vände sig mot honom igen och såg att han stod stilla och kisade mot grinden. Det var tydligt att han gav henne tid att smälta intrycken. Hon uppskattade det, men återigen gjorde det henne plågsamt medveten om vilken nybörjare hon var.

Hon begav ner mot trådstaketet som omgav soptippen. Hon stirrade mot grinden där fordon åkte genom och hon fortsatte åt vänster. Hon kikade runt botten av staketet en stund och fick ännu en idé.

Han måste ha klättrat över staketet, tänkte hon.

Hon började sedan att undersöka staketet. Hon visste inte riktigt vad hon letade efter. Kanske uppsprättad jord eller fibrer på staketets kedjor. Vad hon än hittade skulle det vara långsökt, men det vore åtminstone någonting.

Det tog inte mer än två minuter innan hon hittade något intressant. Det var också så oändligt litet att hon nästan missade det totalt. Men när hon kom närmare såg hon att det kanske skulle vara mer betydelsefullt än vad hon först trott.

Omkring en och en halv meter från marken och två meter till vänster från grinden, satt en ensam bit vitt tyg fast i en av diamantformerna i staketet. Tygbiten i sig kanske inte skulle ge så mycket resultat men åtminstone gav detta dem en bra utgångspunkt för att börja leta efter fingeravtryck.

"Agent Bryers?" sa hon.

Han kom gående långsamt, som om han inte förväntade sig något. När han närmade sig hörde hon hur han hummade medan han tittade på tygbiten.

"Mycket bra jobbat, fröken White", sa han.

"Snälla, bara Mackenzie", sa hon. "Mac, om du känner dig riktigt äventyrlig."

"Vad tänker du om det här?" frågade han.

"Kanske är det ingenting. Men kanske kan det vara en bit av ett klädesplagg från någon som nyligen klättrat uppför staketet. Tygbiten kan vara betydelselös, men det ger oss en plats att utgå från för att kolla efter fingeravtryck."

"Det finns ett litet fingeravtrycksskit i bagageutrymmet på bilen. Kan du hämta den medan jag avrapporterar det här?"

"Visst", sa hon och gick tillbaka mot bilen.

När hon kom tillbaka till honom var han redan i färd med att avsluta samtalet. Allt Bryers gjorde verkade ske snabbt och effektivt. Det var ett karaktärsdrag som hon började uppskatta hos honom.

"Okej, Mac", sa han. "Låt oss nu fortsätta ner för spåret som du nämnde tidigare idag. Offrets make bor ungefär tjugo minuter härifrån. Känner du dig manad?"

"Det gör jag", sa Mackenzie.

De återvände till bilen och körde ut från soptippen som fortfarande var avspärrad. Ovanför soptippen utförde ett gäng asätande fåglar ihärdigt sitt arbete, och såg ointresserat på dramat som utvecklade sig under dem.

Caleb Kellerman hade redan fått besök av två poliser när Mackenzie och Bryers kom hem till honom. Han bodde precis utanför Georgetown i ett tvåvåningshus som var ett gulligt första hem för ett ungt par. Tanken på att paret Kellerman bara hade varit gifta i lite mer än ett år innan hans fru hade mördats gjorde att Mackenzie tyckte synd om honom, men också arg över det som hänt.

Ett par i sitt första hem som aldrig fick chansen att uppleva allt det som skulle komma sen, tänkte Mackenzie när hon steg in i huset. Så oändligt sorgligt.

De kom in genom ytterdörren och till en liten foajé som ledde till vardagsrummet. Mackenzie kunde nästan ta på den obehagligt tysta stämningen av ensamhet som rådde i huset, och som drabbade nästan alla som varit med om att en sambo dött. Hon hoppades att hon förr eller senare skulle vänja sig, men hon hade svårt att tro det.

Bryers presenterade sig för poliserna i foajén och killarna verkade lättade över att ha blivit ombedda att kliva åt sidan. När de lämnade huset klev Bryers och Mackenzie in i vardagsrummet. Mackenzie tänkte att Caleb Kellerman såg ut att vara väldigt ung; han skulle med lätthet kunna ha passerat som arton men sitt renrakade ansikte, Five Finger Death Punch-tröja och stora militärshorts.

Mackenzie förbisåg dock snabbt hans utseende och fokuserade istället på den obeskrivliga sorgen som hon såg i den unga mannens ansikte.

Han tittade upp mot dem och väntade på att någon av dem skulle börja prata. Mackenzie märkte att Bryers gav henne tillåtelse, han nickade subtilt mot Caleb Kellers håll. Hon tog ett steg framåt, både livrädd och smickrad på samma gång över att ha fått förtroendet. Antingen hade Bryers höga tankar om henne, eller så försökte han att göra henne obekväm.

"Herr Kellerman, jag är agent White och det här är agent Bryers." Hon stannade upp en stund. Hade hon precis refererat till sig själv som agent White? Det lät inte så dumt. Hon fortsatte. "Jag vet att du är mitt uppe i att hantera en förlust som jag inte ens ska låtsas som att jag kan greppa", sa hon. Hon pratade mjukt och varmt, men samtidigt bestämt. "Men om vi ska kunna hitta personen som gjorde det här, behöver vi verkligen ställa några frågor. Kan du hjälpa oss med det?"

Caleb Kellerman nickade. "Vad som helst som kan leda till att mannen som gjorde detta hittas", sa han. "Jag gör vad som helst."

Det fanns en ilska i hans röst som fick Mackenzie att hoppas på att någon skulle hjälpa honom att få en samtalskontakt inom de närmsta dagarna. Det fanns något våldsamt i hans blick.

"Okej, först behöver jag veta ifall Susan hade några fiender... någon som skulle kunna vara någon slags rival."

"Det fanns några tjejer från gymnasiet som kunde bråka med henne på Facebook", sa Caleb. "Men det handlade mest om politik. Och ingen av de tjejerna skulle göra det i vilket fall som helst. Det var bara hetsiga debatter och sånt där."

"Och hennes jobb då?" frågade Mackenzie. "Gillade hon det?"

Caleb ryckte på axlarna. Han lutade sig tillbaka i soffan och försökte slappna av. Han ansikte verkade dock ha fastnat i ett permanent bekymrat uttryck. "Hon gillade det väl lika mycket som vilken tjej som helst som har högskoleutbildning och sedan får ett jobb som inte har ett dugg att göra med det man utbildat sig till. Det betalade räkningarna och hon fick rätt bra bonus ibland. Fast det var riktigt dåliga arbetstider."

"Känner du några av hennes arbetskamrater?" frågade Mackenzie.

"Nej. Jag hörde talas om dem när hon berättade historier från jobbet, men det var allt."

Bryers tog ton. Han lät väldigt annorlunda i det tysta huset när han lade sig till med en dyster röst. "Hon arbetade som säljare, eller hur? För Ett sundare liv-universitetet?"

"Ja. Jag har redan gett polisen numret till hennes föreståndare."

"Vi har redan låtit några medarbetare från FBI tala med honom", sa Bryers.

"Det spelar ingen roll", sa Caleb. "Hon blev inte mördad av någon på jobbet. Det kan jag garantera. Jag vet att det låter dumt, men jag känner det på mig. Alla på hennes arbetsplats är schyssta... de sitter i samma båt som vi, försöker betala räkningarna och få det att gå ihop. Ärliga människor, liksom."

För en sekund verkade som att han skulle börja gråta. Men han kämpade emot, tittade ner i golvet och samlade sig, sedan tittade han upp igen. Tårarna som han precis lyckats hålla tillbaka flöt längs ögonens kanter.

"Okej, så kan du komma på något som skulle kunna leda oss in på rätt spår?" frågade Bryers.

"Nej det kan jag inte", sa Caleb. "Hon hade alla papper på vilka kunder hon skulle besöka den dagen, men ingen kan hitta dem. Poliserna sa att det antagligen är för att mördaren tog det och kastade det."

"Det stämmer nog", sa Mackenzie.

"Jag fattar fortfarande inte", sa Caleb. "Det känns fortfarande inte verkligt. Jag väntar på att hon ska komma in genom dörren vilken sekund som helst. Den dagen då hon dog... den började som alla andra dagar. Hon pussade mig på kinden medan jag klädde på mig inför jobbet och sa hej då. Hon gick mot bussen och det var det. Det var sista gången jag såg henne."

Mackenzie såg att Caleb var på gränsen till att bryta ihop, och även om det verkade okänsligt så ställde hon en sista fråga innan han kollapsade.

"Bussen?" frågade hon.

"Ja hon tog bussen till kontoret varje dag; hon tog den som gick tjugo över åtta för att hinna till jobbet i tid. Vår bil gick sönder för två månader sen."

"Var ligger busshållplatsen?" frågade Bryers.

"Två kvarter bort", sa Caleb. "Den ligger vid en vänthall." Han tittade sedan på Mackenzie och Bryers, plötsligt gick det att se en gnutta hopp i ögonen bakom smärtan och hatet.

"Varför undrar ni? Tror ni att det är betydelsefullt?"

"Det går inte att veta säkert", sa Mackenzie. "Men vi håller dig uppdaterad. Tack för att du tog dig tid."

"Visst." sa Caleb. "Hörrni?"

"Ja?" sa Mackenzie.

"Det har gått mer än tre dagar nu, eller hur? Tre dagar sen jag såg henne och nästan två hela dagar sen de hittade kroppen."

"Det stämmer", sa Bryers tyst.

"Så, är det för sent? Kommer den jäveln att komma undan?"

"Nej", sa Mackenzie. Det smet ur hennes mun innan hon kunde hejda sig och hon visste direkt att hon begått sitt första misstag framför Bryers.

"Vi gör allt vi kan", sa Bryers och lade sin hand försiktigt på Mackenzies axel. "Tveka inte att ringa oss om du kommer på något som kan vara till hjälp."

De lämnade huset, och Mackenzie kände rysningar när hon hörde hur Caleb bröt ihop i tårar bakom dem innan de hunnit stänga ytterdörren.

Det ljudet väckte någonting inom henne... något som påminde henne om sitt hem. Senast hon känt något liknande hade hon befunnit sig i Nebraska och varit fullkomligt uppslukad av att få stopp på Åkermördaren. Nu kände hon återigen samma begär när de klev ut på trappan utanför Caleb Kellermans hus, och hon började långsamt inse att inget skulle kunna stoppa henne förrän de hade fångat mördaren.

KAPITEL FYRA

"Så får du aldrig göra", sa Bryers i samma ögonblick som de var tillbaka vid bilen och han tagit förarplatsen.

"Vad får jag aldrig göra?"

Han suckade och gjorde sitt bästa för att verka uppriktig snarare än disciplinär. "Jag vet att du antagligen aldrig befunnit dig i precis den här situationen förut, men du får aldrig säga till en anhörig till ett mordoffer att nej, mördaren kommer inte komma undan. Du får aldrig ge dem hopp om det inte finns något. Fan, även om det finns hopp så får du inte säga något sånt."

"Jag vet", sa hon besviket. "Jag visste det i samma sekund som orden kom ur munnen. Jag är ledsen."

"Du behöver inte be om ursäkt. Försök bara att tänka klart. Okej?"

"Okej."

Eftersom Bryers kände till staden bättre än Mackenzie körde han dem till kollektivtrafikmyndigheten. Han körde lite stressat och bad Mackenzie att ringa innan de kom fram för att säkerställa att de fick träffa någon som visste vad den pratade om, så att de skulle kunna komma in och ut snabbt. Det var ett enkelt tillvägagångssätt, men Mackenzie imponerades över hur effektivt det var. Det var verkligen långt ifrån hur saker och ting hade skett i Nebraska.

Under den första halvtimmen av bilturen konverserade Bryers hela tiden. Han ville veta allt om hur det var på polisdepartementet i Nebraska och särskilt ville han höra om Åkermördaren. Han ställde frågor om kollegor och hennes intressen. Hon svarade honom med glädje, men ville inte gå för djupt in på detaljer – mest för att han inte gjorde det själv.

Faktum var att han verkade reserverad. När Mackenzie frågade honom om hans familj höll han det mycket kort, utan att vara otrevlig. "Fru, två pojkar som ska börja på högskolan och en hund som sjunger på sista versen."

Tja, tänkte Mackenzie. Det är bara vår första dag tillsammans och han vet inget om mig – förutom det han läst om mig i tidningarna för sex månader sedan och vad som än står i akterna om mig på akademien. Jag kan inte klandra honom för att han inte har öppnat sig än.

När det kom fram till kollektivtrafikmyndigheten hade Mackenzie fortfarande positiva känslor kring sin äldre kollega, men det fanns en spänning mellan dem som hon inte riktigt kunde sätta fingret på. Kanske tyckte han inte att det kändes rätt; kanske inbillade hon sig bara. Att han mer eller mindre bara hade viftat bort alla frågor hon ställt till honom om hans arbete fick henne att känna sig obekväm. Det var också en påminnelse för henne om att det här faktiskt inte var hennes jobb ännu. Hon flöt helt enkelt bara med som en tjänst till Ellington och provade vingarna för att se om hon kunde flyga.

Hon var också involverad i allt det här på grund av några skumma överenskommelser under bordet, där högt uppsatta herrar använde henne som insats. Det innebar inte bara en risk för henne, utan också för alla hon arbetade med – inklusive Bryers och Ellington.

Kollektivtrafikmyndigheten låg i ett byggnadskomplex där ett tiotal andra myndigheter också huserade. Mackenzie följde efter agent Bryers genom korridorerna så gott hon kunde. Han gick snabbt och nickade mot olika personer de mötte som om han var välbekant med stället. Dagen gick mot sitt slut, så korridorerna myllrade av människor som mest verkade vänta på att klockan skulle bli fem.

När det närmade sig rätt sektion av byggnaden tillät Mackenzie sig själv att stanna och ta in situationen en stund. För fyra timmar sedan hade hon kommit ut från McClarrens föreläsning, och nu befann hon sig mitt uppe i ett mordfall som kollega till en agent som verkade vara stensäker och grymt duktig på sitt jobb.

De kom fram till receptionsdisken där Bryers böjde sig lätt framåt och fäste blicken i den unga kvinnan som satt bakom den. "Vi ringde angående att få prata med någon om busstidtabellerna", förklarade han för kvinnan. "agent White och agent Bryers."

"Just det", sa receptionisten. "Ni kommer att få prata med fru Percell. Hon är utanför i bussgaraget. Gå längst ner i korridoren, ner för trapporna och ut på baksidan så hittar ni henne."

De följde receptionistens instruktioner och fortsatte längst bak i byggnaden där Mackenzie redan kunde höra brummandet från motorer och maskiner. Byggnaden var konstruerad på ett sådant vis att ljud inte hördes alls i de finare kontorsdelarna, men längst bak lät det mer eller mindre som i en bilverkstad.

"När vi träffar den här fru Percell", sa Bryers, "så vill jag att du tar kommandot."

"Okej", sa Mackenzie. Hon kunde inte skaka av sig känslan av att hon gick igenom någon slags lämplighetsprov.

De gick ner för trappan och följde en skylt där det stod Garage/bussparkering. Nedanför trappan ledde en smal korridor till ett litet öppet kontorslandskap. En man i blåställ stod bakom en föråldrad datorskärm och skrev något. Genom ett stort fönster kunde Mackenzie se in i det stora garaget. Ett antal stadsbussar stod parkerade där och väntade på underhåll. Medan hon studerade det hela öppnades en dörr längst bak och en gladlynt, överviktig kvinna kom in från garaget.

"Är det ni som är FBI-personerna?"

"Det är vi", sa Mackenzie. Bredvid henne höll Bryers upp sin bricka – troligtvis för att hon inte hade någon att visa upp. Percell verkade nöjd över introduktionen och började prata direkt.

"Jag har förstått att ni har frågor angående busstidtabellerna och rotationen av chaufförerna", sa hon.

"Det stämmer", svarade Mackenzie. "Vi hoppas kunna ta reda på vilka stopp en specifik buss gjorde för tre morgnar sedan och, om möjligt, få prata med chauffören."

"Javisst", sa hon. Hon gick till det lilla skrivbordet där mekanikern skrev och gav honom en vänskaplig knuff. "Doug, låt mig ta över här, okej?"

"Med nöje", sa han och log. Han lämnade skrivbordet och gick ut till garaget medan fru Percell satte sig bakom datorn. Hon skrev lite på tangentbordet och tittade sedan upp på dem med triumf i blicken, uppenbart glad över att kunna vara till hjälp.

"Vilken busshållplats handlar det om?"

"Hörnet vid Carlton och Queen Street", sa Mackenzie.

"Vid vilken tidpunkt ska personen ha klivit på?"

"Tjugo över åtta på morgonen."

Fru Percell skrev in informationen snabbt och studerade skärmen en stund innan hon svarade. "Det var buss nummer 2021, chauffören var Michael Garmond. Den bussen gör tre stopp innan den återvänder till samma busshållplats igen för att plocka upp passagerare vid fem över halv tio."

"Vi skulle behöva prata med herr Garmond", sa Mackenzie. "Skulle vi kunna få hans kontaktuppgifter?"

"Jag kan lösa något bättre än det", sa fru Percell. "Michael är ute i garaget just nu, han ska precis gå hem för dagen. Låt mig se om jag kan få tag på honom."

"Tack", sa Mackenzie.

Fru Percell rusade mot garagedörren med en hastighet som trotsade hennes kroppsstorlek. Mackenzie och Bryers tittade på medan hon susade genom garaget i jakt på Michael Garmond.

"Om ändå alla vore så entusiastiska över att få hjälpa FBI", sa Bryers med ett flin.

"Lita på mig... detta hör inte till vanligheterna."

På mindre än en minut var fru Percell tillbaka på det lilla kontoret, tätt följd av en äldre afroamerikansk man. Han såg trött ut men verkade, likt fru Percell, mer än glad över att kunna hjälpa till.

"Hej på er", sa han och log trött. "Hur kan jag hjälpa er?"

"Vi letar efter detaljer om en kvinna som med stor sannolikhet åkte med din buss från hörnet av Carlton och Queen, vid tjugo över åtta för tre morgnar sedan", sa Mackenzie. "Tror du att du kan hjälpa oss att med det?"

"Förmodligen", sa Michael. "Det är inte så många som går på vid den busshållplatsen på morgnarna. Aldrig mer än fyra eller fem personer."

Bryers plockade fram sin mobiltelefon och tog fram en bild på Susan Kellerman. "Det här är hon", sa han. "Ser hon bekant ut?"

"Åh, ja, det gör hon", sa Michael, och verkade lite väl exalterad enligt Mackenzie. "Söt tjej. Alltid jättetrevlig."

"Kommer du ihåg var hon klev av bussen för tre morgnar sedan?"

"Ja det gör jag", sa Michael. "Och jag tänkte att det var udda för alla andra morgnar sedan typ två veckor tillbaka har hon klivit av på en annan hållplats. Jag pratade lite med henne en morgon och fick reda på att hon promenerade två kvarter från hennes vanliga busshållplats till något kontor. Men för tre dagar sen klev hon av vid stationen istället för vid en hållplats. Jag såg henne hoppa på en annan buss. Jag tänkte att hon kanske fått ett bättre jobb eller något, och att det var därför hon tog en annan väg."

"Vart var detta?" frågade Mackenzie.

"Dupont Circle."

"Vid vilken tidpunkt skulle du säga att hon klev av där?"

"Troligtvis runt kvart i nio eller så", svarade Michael. "Inte senare än nio kan jag säga med säkerhet."

"Vi kan kolla det i vår databas", sa fru Percell.

"Det vore jättebra", sa Bryers.

Fru Percell började arbeta bakom det lilla sjaskiga skrivbordet medan Michael tittade på agenterna med en dyster blick. Han tittade på bilden på Bryers telefon igen och rynkade pannan. "Har hon varit med om något dåligt?" frågade han.

"Ja, det har hon faktiskt", sa Mackenzie. "Så om det finns någonting som du kan berätta för oss om den morgonen så vore det jättebra."

"Tja, hon bar en väska, typ en som dörrförsäljare konkar runt på. Inte en portfölj utan lite större och fulare. Hon sålde saker för att försörja sig – typ kosttillskott och sånt. Jag gissade att hon skulle träffa en kund."

"Vet du vilken buss hon klev på efter din?" frågade Mackenzie.

"Nja, jag kommer inte ihåg numret på bussen, men jag kommer ihåg att det stod Black Mill Street uppe på destinationsskylten ovanför vindrutan. Jag tänkte att det var rätt skumt... det finns ingen anledning för en sån liten söt tjej att röra sig i den delen av stan."

"Varför inte det?"

"Tja, området är okej antar jag. Husen är inte så dåliga och jag tror att de flesta som bor där är hederliga människor. Men det är också ett sånt område där inte så trevliga människor hänger och gör sina grejer. När jag utbildades för det här jobbet för sex år sedan fick vi information om områden där vi skulle vara extra vaksamma eftersom de var farliga. Black Mill var ett sånt område."

Mackenzie funderade på det hela och kom fram till att de hade fått all information de behövde från Michael Garmond. Hon ville framstå som effektiv framför Bryers men ville samtidigt inte få det att verka som att hon slösade tid på triviala detaljer.

"Tack så mycket, herr Garmond", sa Mackenzie.

Bakom skrivbordet tillade fru Percell: "Stoppet vid Dupont Circle skedde tolv minuter i nio, agenterna."

När de vände sig om och gick sa de ingenting förrän de kom till trapporna igen. När de började gå upp för dem så var det Bryers som bröt tystnaden.

"Hur länge har du varit i Quantico?" frågade han.

"Elva veckor."

"Så du känner antagligen inte till utkanterna av stan då?"

"Nej."

"Du har aldrig varit uppe vid Black Mill Street?"

"Jag kan inte säga att jag har det", sa Mackenzie.

"Du har inte missat mycket. Men vem vet, vi kanske inte behöver ta oss så långt. Vi börjar vid Dupont Circle och kollar läget. Vi kanske kan få fram något från säkerhetskamerorna."

"Nu?"

"Ja, nu", sa Bryers. Han lät småirriterad, ett första tecken på att han började tröttna på att ha en nybörjare i släp efter sig oavsett hur begåvad hon var. "När en mördare är lös så slutar vi egentligen aldrig att jobba."

Det fanns ett antal saker hon ville svara, men hon höll det inom sig. Han hade rätt i vilket fall som helst. Om det var något hon hade lärt sig efter den svåra prövningen som åkermördarfallet innebar, så var det att när man jagar en mördare som till synes inte har något modus operandi, så är varje minut värdefull.

KAPITEL FEM

Eftermiddagshetsen efter klockan fem hade precis börjat avta på stationen vid Dupont Circle när Mackenzie och Bryers anlände. Konversation på vägen dit hade återigen varit stel och ytlig, med en reserverad och tystlåten Bryers vid ratten. När de klev ur bilen och gick mot stationen kände sig Mackenzie riktigt obekvämt för första gången. Hon trodde nog inte att han ogillade henne ännu, men att han troligtvis började komma på andra tankar angående Ellingtons och hans lilla kupp.

Bryers bröt till slut tystnaden när de kom in genom stationen entrédörrar. Han tog ett steg åt sidan och tittade på myllret av människor som kom och gick.

"Känner du till det här stället?" frågade han.

"Nej", sa Mackenzie. "Jag har alltid åkt från Union-stationen."

Bryers ryckte på axlarna. "Det spelar ingen roll vilken station du är på; det finns alltid en hörna någonstans som är lite skummare än resten av stället. Det kluriga är att den ofta är svår att hitta."

"Så tror du att hon blev tagen på väg hem? Tror du att någon greppade tag i henne här när hon var på väg att byta buss?"

"Det är en möjlighet. Vad tror du?"

"Jag tror att vi ska kolla Black Mill Street. Du och busschauffören sa att det var en dålig plats."

"Och vi kommer antagligen hamna där", sa Bryers. "Men jag har en känsla här. När man jobbat i stan tillräckligt länge börjar man utveckla en rätt bra magkänsla för vissa saker."

Hans kryptiska snack irriterade Mackenzie, men hon tänkte att hon nog skulle kunna lära sig något om hon bara höll tyst och tittade på. Efter någon minut av att stå vid entrédörren och titta på folk, rörde sig Bryers långsamt fram och gestikulerade för Mackenzie att följa efter. Hon höll sig nära honom, men inte så nära att hon var i vägen. Han gick nonchalant genom folksamlingen, som att han inte hade något särskilt att göra. Han smälte in ganska bra; bara någon som verkligen tog sig tiden att studera honom hade kunnat ana att han var i tjänsten.

De tog sig fram genom träffpunkten och ut mot där bussarna stod. Passagerarna klev av från två av bussarna medan några andra bussar stod och väntade på de som skulle kliva på. När de närmade sig tittade Mackenzie på destinationsskyltarna ovanför vindrutorna. Så vitt hon kunde se var nästa stopp för samtliga bussar inom det historiska distriktet i DC eller Georgetown.

"Här borta", sa Bryers.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.